

Република Србија
УПРАВНИ СУД
ОДЕЉЕЊЕ У КРАГУЈЕВЦУ
I-2 У 4412/16
Дана 21.04.2017.године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Олге Петровић, председника већа, Мире Василијевић и Вере Маринковић, чланова већа, са судским саветником Драганом Максимовић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужилаца А.А. Из ..., ... бр. ... и Б.Б. Из ..., ... бр. ..., које заступа пуномоћник Јасмина Михаиловића, адвокат из Ваљева, Карађорђева 117-121, против тужене Жалбене комисије Владе Републике Србије, ради поништаја решења број 120-01-443/2015-01 од 11.01.2016.године, у предмету исплате додатка на плату по основу прековременог рада на дан државног и верског празника и рада ноћу, у нејавној седници већа, одржаној дана 21.04.2017.године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА решење Жалбене комисије Владе Републике Србије број 120-01-443/2015-01 од 11.01.2016.године и предмет ВРАЋА туженом органу на поновно одлучивање.

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена Жалбена комисија Владе Републике Србије да тужиоцима А.А. Из ... и Б.Б. Из ... на име накнаде трошкова управног спора плати 17.870,00 динара у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужилаца, бивших полицијских службеника Министарства унутрашњих послова, Сектора за заштиту и спасавање изјављена на решење Министарства унутрашњих послова, Сектора финансија, људских ресурса и заједничких послова 06/1 број .../15 од 12.11.2015.године, којим се одбија захтев тужиоца А.А. за исплату накнаде за прековремени рад, рад у дане државног и верског празника и рад ноћу за период од 17.04.2005.године до 31.12.2007.године, и захтев тужиоца Б.Б. за период 17.04.2005.године до 31.01.2006.године.

У тужби поднетој овом суду, тужиоцу оспоравају законитост решења туженог органа због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне

примене материјалног права. Позивајући се на директиву Европске уније о радном времену, члан 2., 4. и 5. Закона о платама у државним органима и јавним службама и Уредбу о накнадама и другим примањима запослених у државним органима, сматрају да тужени орган није ни утврђивао чињенично стање нити је рачунао да ли тужиоци имају прековремене сате рада, рада на дан празника и рад ноћу, односно да ли су донета решења о прерасподели и колики је укупан фонд радних сати тужилаца, због чега је чињенично стање непотпуно утврђено. Неприхватљива је констатација туженог органа, односно изношење правног схватања да од дана ступања на снагу Закона о полицији 29.11.2005.године тужиоци остварују право на коефицијент за обрачуна плата који је од 30-50% номинално већи од коефицијената за друге државне службенике, а да при том није утврдио да ли је и на који начин првостепени орган применио могућност увећања коефицијента предвиђеног чланом 147. Закона о полицији, да ли су и када донета појединачна решења за припаднике полиције којима се регулише плата по Закону о полицији, о висини средстава потребних за исплату овако увећаних коефицијената. Сматрају да се на њих могу и морају применити општи радно-правни прописи који се примењују на државне службенике, указујући на заузет став Апелационог суда у Крагујевцу у пресуди Гж 1 бр. 2317/12 од 21.01.2013.године, Уставног суда у одлуци Уж 61/2011 од 13.02.2013.године, као и на став Врховног касационог суда заузет на седници грађанског одељења одржаној 23.09.2014.године. Предложили су да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење, као и да обавезе тужени орган да тужиоцима исплати тражене додатке на плату. Тражили су трошкове спора, и то за састав тужбе 30.000,00 динара увећан за 50% што укупно износи 45.000,00 динара и таксу на тужбу и одлуку по ТТ.

У одговору на тужбу тужени орган је остао при разлозима датим у образложењу оспореног решења. Предложио је да суд тужбу одбије као неосновану.

Након оцене навода тужбе, одговора на тужбу, као и списка предмета ове управне ствари, одлучујући без одржавања усмене расправе, јер је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања у смислу члана 33. став 2. и став 3. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), па је испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе у смислу члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао да је тужба основана.

Према образложењу оспореног решења тужени орган је увидом у списе предмета утврдио да је првостепени орган у образложењу ожалбеног решења детаљно образложио висину коефицијената појединачно за сваког тужиоца по Правилнику, упоређујући их са коефицијентом плате запосленог који има исти степен стручне спреме, а ради на пословима радног места који нема додаток на плату за прековремени рад, рад на дан државног и верског празника и рад ноћи из чега се закључује да су тужиоци за период за који потражују исплату додатка на плату већ остварили право на увећање коефицијента и то не мање од 30% на месечном нивоу, у складу са прописима на које се првостепени орган позива. Такође налази да се у списима предмета налазе и појединачна решења из којих би се могло утврдити да су тужиоци остварили право на коефицијенте који су 30 до 50% номинално већи од коефицијената за друге полицијске службенике са којима је вршено упоређивање. На основу утврђеног чињеничног стања,

ценећи наводе жалбе, доказе у одговору на жалбу, правне прописе који су били на снази у време за које су тужиоци поднели захтев за остваривање права по основу акта првостепеног органа, тужени орган је нашао да су тужиоци, по основу посебних услова рада, што укључује и сва одступања од прописане редовности рада у погледу дужине и времена његовог вршења, остварили право на увећање зараде у смислу члана 47. Закона о унутрашњим пословима, односно Закона о полицији, те да је ожалбено решење засновано на правилној примени материјалног права.

По оцени Управног суда, разлози дати у образложењу оспореног решења не могу се прихватити као правилни и на закону засновани. Ово стога што се захтев тужилаца односи на период 17.04.2005.године до 31.01.2006.године, односно 31.12.2007.године у ком периоду је био на снази Закон о унутрашњим пословима („Службени гласник РС“, број 101/05) те да је све до 01.01.2007.године био на снази Закон о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник РС“, број 34/01 и 62/06), као и Правилник о правима радника Министарства унутрашњих послова Ст. 09 стр. пов. бр. 021-992/96 од 05.04.1996.године...01 стр. пов. бр. 185/05 од 14.05.2001.године, који је важио до ступања на снагу Закона о полицији, а на основу тог закона је донет Правилник о платама радника Министарства унутрашњих послова Ст. 09 стр. пов. бр. 15070/05-06 од 28.11.2005.године и Ст. 09 стр. пов. бр. 15070/05-06 од 13.06.2006.године, који у утуженом периоду различито регулишу питање исплате увећане зараде по основу прековременог рада, ноћног рада и рада у дане празника који су нерадни. Поред наведеног, Управни суд указује да су Уставни суд у пресуди Уж 3218/10 од 20.06.2012.године, као и у већем броју других одлука и Врховни касациони суд заузели став да полицајци и овлашћена службена лица за време важења Закона о унутрашњим пословима до ступања на снагу Правилника о платама од 26.06.2006.године, имају право на увећану плату због такозване “нередовности” (државни и верски празник, рад ноћи, сменски рад и прековремени рад), у складу са чланом 5. Закона о платама у државним органима и јавним службама, општег колективног уговора и члана 108. важећег Закона о раду, као и да наведена лица у периоду од 26.06.2006.године до примене измењеног Закона о полицији (2011.година) немају право на увећање плате по основу нередовности, ако је њихова плата увећана од 30 до 50% у односу на друге државне службенике. Из образложења ожалбеног и оспореног решења не може се закључити да ли је тужиоцима утврђен коефицијент у складу са одредбама наведеног Правилника о платама, нити да су тужиоци за утужени период остварили право на увећање основног коефицијента и то за не мање од 30% како тужени орган погрешно закључује, а првостепени орган утврђује проценат повећања плате тужилаца упоређивањем са платом запосленог на радном месту дактилографски и административно-технички послови, са истом стручном спремом као и тужиоцу противно садржини члана 147. Закона о полицији према коме упоредни радник по правилу треба да буде полицајац који нема статус овлашћеног службеног лица, а има исту стручну спрему, или у случају да је свим полицајцима признат статус овлашћеног службеног лица када се упоређивање може извршити са другим државним службеником истог степена стручне спреме.

Како тужени орган није дао јасне разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на решење какво је дато у диспозитиву, то је по оцени Управног суда доношењем оспореног решења учинио повреду члана 235. а у вези члана

199. став 2. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", број 33/97 и 31/01 и „Службени гласник РС“, бр. 30/10).

У поновном поступку тужени орган је дужан да отклони учињене повреде правила поступка на које му је указано пресудом и донесе ново на закону засновано решење, при чему ће имати у виду да у смислу наведених прописа полицајцима и овлашћеним службеним лицима припада право на увећању зараду до 20.06.2006.године, без обзира да ли су добили увећање од 30%, а после тог периода имају право ако нису добили увећање основне плате, што је потребно на несумњив начин утврдити за сваког тужиоца појединачно, при чему је тужени орган везан примедбама суда у погледу поступка на основу члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

Одлучујући о предлогу тужбе да суд реши управну ствар у спору пуне јурисдикције, суд налази да природа ове управне ствари не пружа поуздан основ за то, у смислу одредбе члана 43. Закона о управним споровима и да је економичније и целисходније да учињене повреде правила управног поступка надлежни орган управе отклони у поновном поступку одлучивања.

Са наведених разлога, Управни суд је на основу члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива пресуде.

Одлуку о трошковима спора суд је донео на основу чл. 66. и 67. Закона о управним споровима, чл. 153. и 154. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11...55/14), који се сходно примењује на основу члана 74. Закона о управним споровима, па је тужиоцима, који су успели у спору, досудио трошкове спора у укупном износу од 17.870,00 динара, и то на име састава тужбе у износу од 16.500,00 динара по тарифном броју 43. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС“, број 121/2012) и судске таксе на тужбу у износу од 390,00 динара и на пресуду у износу од 980,00 динара, по ТТ као у ставу II диспозитива пресуде. Суд није одлучивао о захтеву тужиоца за накнаду трошкова управног спора, за разлику до опредељених 45.000,00 динара на име састава тужбе, јер тражени износ није у складу са напред наведеном тарифом

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 21.04.2017.године, I-2 У 4412/16

Записничар
Драгана Максимовић,с.р.

Председник већа- судија
Олга Петровић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

БТ